

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. A. K.**, zastoupen Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 15, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2015, č. j. 58 A 26/2012 – 140,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2015, č. j. 58 A 26/2012 – 140, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 2. 2008, č. j. KUOK/12576/2008, (dále též „druhostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla, (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době, (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. v obci Olomouc na ulici Polská, jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ X, v rozporu s ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), předjížděl vozidlo Iveco, Autoškola Novotný, RZ Y, na přechodu pro chodce, za což žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí, a celou věc vrátil žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje k dalšímu řízení.

Krajský soud, jenž rozhodoval o žalobě Ing. A. K. nyní napadeným rozsudkem již potřetí v pořadí, byl při svém rozhodování především vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012 - 26, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 - 70, a věc byla vrácena tomuto krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto zrušujícím rozsudku dílem přisvědčil hodnocení skutkového stavu krajským soudem, podle kterého žalobce ukončil předjížděcí manévry na přechodu pro chodce. Obdobně Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v jím provedeném hodnocení vztahu vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce (V7) a svislého dopravního značení (značkou A11), a z tohoto hodnocení vyplývajícího závěru o zákazu předjíždět na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním. Podle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu se však krajský soud dostatečně nezabýval otázkou, jejíhož osvětlení se žalobce svou žalobou domáhal [tedy otázkou stavu vodorovného dopravního značení (při absenci značení svislého) na ulici Polská v Olomouci, které by jinak vyžadovalo použití svislé dopravní značky A11, jež tam ale v té době ještě nebyla umístěna, dále otázkou protichůdnosti či nepřehlednosti vodorovného značení u přechodu pro chodce v úseku Polská/Domovina, jakož i případnou aplikací ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích]. Objasnění uvedené otázky bylo důležité zejména v souvislosti s tím, že na vodorovnou dopravní značku podélná čára přerušovaná jinak umožňující předjíždění bezprostředně následovala vodorovná značka č. V 7, která zakazovala předjíždění nejen na této značce, ale i bezprostředně před ní, tj. ve stejných místech, kde to naopak současně povolovalo přerušované vodorovné značení.

Krajský soud se při jednání dne 29. 1. 2015 zabýval písemným vyjádřením npor. Ing. O. N. ze dne 10. 8. 2009, tehdejšího vedoucího Dopravního inspektorátu Policie České republiky Olomouc, ke stavu značení na ulici Polská v Olomouci a její přehlednosti. Současně jej vyslechl i jako svědka, který při svém výslechu potvrdil informace, jež sdělil ve svém vyjádření z 10. 8. 2009. Svědek sdělil soudu, že v inkriminované době bylo vodorovné značení obou přechodů i středové přerušované čáry částečně sjeté a tudíž méně viditelné, resp. špatně čitelné. Svědek též vypověděl, že vzhledem k uvedenému a k tomu, že svislá značka (IP6) nebyla umístěna i před druhým přechodem, dospěl k závěru, že dopravní situace je v tomto úseku vůči řidičům nepřehledná. Z titulu své bývalé funkce proto oslovil dopravního inženýra s cílem sjednání nápravy. K tomu došlo obnovením vodorovného značení cca do ½ roku a usazením svislé dopravní značky přechod pro chodce.

V kontextu dříve zjištěných okolností a doplnění skutkového stavu věci proto dospěl krajský soud k závěru, že dopravní značení v době spáchání přestupku žalobcem na inkriminovaném místě si navzájem odporovalo, resp. bylo protichůdné. Je tomu tak proto, že v projednávané věci na dvouproudové komunikaci (ulice Polská) na sebe

navazovaly dva přechody pro chodce ve vzdálenosti cca 100 m, které byly vyznačeny částečně sjetou vodorovnou značkou č. V 7 (přechod pro chodce) a jen prvý z nich (ve směru jízdy žalobce) byl opatřen i svislou - alespoň informativní značkou IP6. Mezi nimi byla vyznačena, ale rovněž částečně sjetá, podélná čára přerušovaná (V2), která dovoluje předjíždění. Na tuto podélnou čáru přerušovanou bezprostředně navazovala jen vodorovná dopravní značka č. V 7 (rovněž částečně sjetá), která však zakazuje předjíždění nejen na této značce, ale také bezprostředně před ní - tedy i v místech, kde byla na komunikaci vyznačena podélná čára přerušovaná umožňující předjíždění.

Krajský soud po doplnění skutkového stavu věci proto dovodil, že žalobce svým jednáním naplnil objektivní stránku přestupku tím, že dokončil předjížděcí manévr na přechodu pro chodce, ale neshledal, že by naplnil i subjektivní stránku přestupku. Je tomu tak proto, že byla-li mezi přechody pro chodce v délce cca 100 m vyznačena podélná čára přerušovaná umožňující předjíždění, nemohl při částečně sjetém vodorovném dopravním značení a při současném neoznačení druhého přechodu pro chodce svislou dopravní značkou, v dostatečném předstihu předjímat, že na toto vodorovné značení umožňující předjíždění bude bezprostředně navazovat přechod pro chodce. Žalobce spoléhaje se na dopravní značení - podélnou čáru přerušovanou V 2, které měl v zorném úhlu (za nákladním vozidlem), započal předjížděcí manévr ohledně nákladního vozidla autoškoly, který však s ohledem na částečně sjeté vodorovné dopravní značení a absenci svislé dopravní značky (č. V 7 či alespoň IP6) dokončil až na přechodu pro chodce, jehož značení č. V 7 však bezprostředně navazovalo na vodorovné dopravní značení přerušovanou čarou, umožňující předjíždění (nepředcházela jí plná čára). Krajský soud proto dospěl k závěru, že u žalobce nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku ani ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, z jehož spáchání byl žalovaným uznán vinným. Zrušil proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve předestřel okolnosti projednávané věci, poukázal ale i na to, že napadený rozsudek krajského soudu je již v pořadí třetím rozsudkem v projednávané věci.

Krajskému soudu především vytýká, že nedostál své povinnosti zakotvené v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a že měl proto vyjít při přezkoumávání žalobou napadeného správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce v rozporu se zákonem nezmínil v průběhu správního řízení žádné výhrady vůči nedostatečnosti dopravního značení. Správní orgány tak bez dalšího vycházely ze správnosti tohoto značení. Nesprávnost značení byla vytknuta žalovanému až v podané žalobě, včetně návrhu důkazních prostředků (výslechu svědka). Správní orgány tak neměly možnost se v řízení o přestupku k této problematice vyjádřit. Ostatně, případnou protichůdnost vodorovného značení bylo nutno vykládat ve smyslu technických norem (TP 133) a norma rozlišuje mezi značkou č. V 2a a značkou č. V 2b, jejichž smysl a užití se liší.

Krajský soud nesprávně vyhodnotil i skutkový stav věci, především však otázku, zda bylo v místě spáchání přestupku dopravní značení (přechodu pro chodce č. V 7) sjeté, matoucí a protichůdné s jiným dopravním značením, či zda tento přechod pro chodce postrádal svislou dopravní značku. Nesprávně proto posoudil i otázku zavinění žalobce za spáchaný přestupek. Krajský soud zejména přikládal přílišnou váhu výpovědi svědka Ing. N., neboť má za to, že svědek s žalobcem byli o obsahu výpovědi domluveni. Z výpovědi svědka je totiž zřejmé, že žalobce byl dopředu informován o obsahu podané výpovědi ze dne 29. 1. 2015, protože ta se shoduje s obsahem jeho předchozí kasační stížnosti. Žalobce se tedy se svědkem přinejmenším zná a svědek je proto nevěrohodný. Věrohodnost výpovědi svědka je také zpochybňována tím, že obsahuje rozpory. Svědek Ing. N. vypověděl, že u přechodu na křižovatce Polská - Domovina v Olomouci u zmiňovaného přechodu pro chodce nebyla nainstalována a dodnes se tam ani nenachází svislá dopravní značka. Dodnes se také mezi přechody pro chodce nachází vodorovné dopravní značení - „Podélná čára přerušovaná č. V 2b“, ačkoliv svědek tvrdí, že zde byla po jeho intervenci vyznačena podélná čára plná. Svědek rovněž neuvedl, že by dopravní značení v místě a době spáchání přestupku bylo sjeté pod mez viditelnosti. Jím podané svědectví je tak nejen nevěrohodné, ale i nepravdivé. Rozsudek krajského soudu je tak třeba zrušit z tohoto důvodu i pro nesprávná skutková zjištění. Posuzuje-li nyní správní soud po cca 7 letech dopravní značení v místě spáchání přestupku, jsou jeho závěry spíše spekulací. Chtěl-li proto krajský soud zjistit relevantní a objektivní stav dopravního značení v místě spáchání přestupku, měl spíše vyslechnout příslušného dopravního inženýra. Výslech tohoto svědka však nebyl žalovaným správním orgánem navrhován s ohledem na dobu od spáchání přestupku (7 let) a v důsledku přesvědčení, že jeho stanovisko nemůže být po předchozích zamítavých rozsudcích zvráceno. Krajský soud měl proto jasně uvést, z čeho dovozuje závěry o protichůdnosti vodorovného značení.

Krajský soud se ani neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012 - 26, který ho zavázal k tomu, aby posoudil i otázku, zda v dané věci nebylo na místě aplikovat i ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Touto otázkou se však krajský soud nezabýval. Naopak uzavřel, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku.

Krajský soud posléze nesprávně po právní stránce posoudil i otázku zavinění žalobce, dospěl-li k závěru, že u něj absentovalo zavinění i ve formě nevědomé nedbalosti. Opak je však pravdou. Žalobce si byl vědom vodorovného dopravního značení „Podélné čáry přerušované“, konkrétně č. V 2b. Tato značka upozorňuje řidiče na místo vyžadující zvýšenou pozornost, popřípadě na snížení rychlosti (zatačka, křižovatka) - zde přechod pro chodce. Toto jednoznačné dopravní značení nebylo žalobcem ani svědkem Ing. N. zpochybněno, včetně jeho možného „sjetí“. Je tomu tak proto, že zmiňoval možnost předjíždět. Z tohoto důvodu lze proto usuzovat spíše na vědomou nedbalost. Žalobce byl jako řidič povinen rozpoznat a vyhodnotit okolnosti, které mohou vytvářet možné nebezpečí v silničním provozu, na kterou byl dopravní značkou č. V 2b upozorňován. Správnost rozsudku krajského soudu v otázce rozpornosti či protichůdnosti dopravního značení je vyvrácena i předchozím písemným stanoviskem Policie České republiky podaným ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Žalobce má v písemném vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného správního orgánu za to, že krajský soud postupoval v souladu s právním názorem předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani netrpí jinými vadami. Jde-li o vytýkanou nevěrohodnost a účelovost výpovědi svědka Ing. N., třeba poukázat na to, že svědek vypovídal po zákonném poučení dle § 126 odst. 1 o. s. ř. a tohoto svědka osobně vůbec nezná. V žádném případě nebyl předem obeznámen s obsahem výpovědi svědka před soudem. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost žalovaného zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je posuzována zákonnost již třetího rozsudku krajského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Judikatura dovodila, že citované ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námítky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci Nejvyšším správním soudem by se tím popřel. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Obdobně je třeba nahlížet na námítky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl. (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Námítky, které již byly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu v řízení o předchozí kasační stížnosti, a námítky, které nebyly v předchozí kasační

stížnosti uplatněny, ačkoliv uplatněny být mohly, je tedy nutno považovat za nepřipustné (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 2 As 67/2010 - 105, nebo ze dne 6. 8. 2012, č. j. 2 As 40/2012 - 36, dostupné na www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil svým posledním rozsudkem ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012 - 26, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 - 70, pro zásadní vady řízení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, nevyslovil v tomto kasatorním rozsudku závazný právní názor k věci samé. Z pohledu procesní situace proto nepřichází v úvahu odmítnutí nyní projednávané kasační stížnosti z důvodu uvedeného v ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., které by znamenalo nepřipustné odmítnutí věcného přezkumu soudního rozhodnutí z hlediska hmotného práva. Z tohoto důvodu a důvodů uvedených shora proto Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost věcně.

I když v projednávané věci stěžovatel výslovně napadá rozsudek krajského soudu pouze z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba napadený rozsudek posoudit i z hlediska ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak především proto, že přezkoumal-li by Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelný rozsudek krajského soudu, nutně by zatížil stejnou nepřezkoumatelností i své rozhodnutí o kasační stížnosti. V projednávané věci ostatně také stěžovatel vznesl námitku nepřezkoumatelnosti, byť implicitně. Je tomu tak z toho důvodu, že v kasační stížnosti poukazoval též na to, že pokud dospěl krajský soud k závěru o protichůdnosti vodorovného značení, měl uvést, proč tak dovozuje, což ale neučinil. Vznesení námítka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů stěžovatelem nutno dovozovat i z vytýkaného nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu krajským soudem, pokud se posledně uvedený soud nezabýval možnou aplikací ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud se proto prvotně zabýval přezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se kasační soud nejprve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož*

nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „Souady jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Stejně tak tomu bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, v němž tento soud vyslovil názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro

věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Tato zásada však není použitelná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení (obdobně a bez výjimky to platí i pro správní rozhodnutí). Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání žalobce a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

O takový případ v nyní projednávané věci nejde.

Z napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že správní soud při svém rozhodování vyšel z obsahu podané žaloby, resp. v ní obsažených žalobních bodů a důkazních návrhů. K výslovnému pokynu Nejvyššího správního soudu, který je uveden ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012 - 26, krajský soud doplnil skutkový stav věci tak, aby mohlo být řádně - alespoň před krajským soudem, posouzeno naplnění subjektivní stránky přestupku, jež byl napadeným rozhodnutím stěžovatele kladen za vinu žalobci. Správní soud se proto zabýval stavem vodorovného dopravního značení v místě přestupku a jeho možnými důsledky ve vztahu k zavinění žalobce, jako nezbytného předpokladu rozhodnutí o spáchání přestupku žalobcem podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní napadeném rozsudku krajský soud neponechal stranou své pozornosti již žádnou ze žalobních námitek, ani k nim se vztahující argumentaci vyplývající z žaloby či z jiných podání žalobce v řízení před krajským soudem. V dostatečném rozsahu se zabýval i žalobcem výslovně vytýkanou absencí naplnění subjektivní stránky přestupku.

Z uvedeného rozsudku také vyplývá, z jakého skutkového stavu při svém rozhodování krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc podstatné skutkové okolnosti a jak je následně posoudil po právní stránce. Správní soud zjistil, že žalobce dne 26. 7. 2007, jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ X odbočil z ulice Rooseveltova, přičemž ještě na této ulici před železničním přejezdem dojel nákladní vozidlo s označením Autoškola. Obě vozidla odbočily do ul. Polská, kde v 11:35 hodin začal žalobce předjíždět vozidlo autoškoly, přičemž tento manévr prováděl před přechodem pro chodce a i na tomto přechodu, na křižovatce ulic Polská a Domovina v Olomouci. Při posuzování této situace proto dospěl správní soud k závěru, že u žalobce byla naplněna objektivní stránka přestupku, který mu byl stěžovatelem kladen za vinu, neboť porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. S ohledem na dosavadní průběh řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem byl mezi účastníky řízení spor o stav dopravního značení v místě spáchání přestupku, tj. na komunikaci Polská v Olomouci, a o možný vliv

tohoto dopravního značení na naplnění subjektivní stránky přestupku, z jehož spáchání byl žalobce obviněn a posléze uznán i vinným. Krajský soud, v důsledku absence bližšího dokazování a posouzení této otázky před správními orgány, proto přistoupil k doplnění dokazování před soudem, a to stanoviskem svědka npor. Ing. N., bývalého vedoucího Dopravního inspektorátu Policie České republiky v Olomouci ze dne 10. 8. 2009 a výslechem tohoto svědka (str. 4 čl. 8 rozsudku). Další důkazy k této otázce nebyly žalobcem ani stěžovatelem (tehdejším žalovaným) navrhovány. Ohledání místa samého nebylo již provedeno, neboť po více než 7 letech od spáchání sporného přestupku bylo vodorovné značení obměněno. Nelze proto dovozovat, že by rozhodnutí krajského soudu bylo založeno na nedostatku skutkových zjištění, resp. na vadách skutkových zjištění, o něž by správní soud opíral své rozhodovací důvody. Krajský soud tak vyšel při svém rozhodování ze skutkového stavu věci, který byl zjištěn dílem správními orgány a dílem i krajským soudem (srov. § 77 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce započal předjížděcí manévry na úseku komunikace, kde mu to vodorovné dopravní značení (podélná čára přerušovaná) dovozovalo, že jej dokončil na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním, který je umístěn na hraně křižovatky Polská-Domovina, že vodorovné dopravní značení č. V 7 tohoto přechodu pro chodce bylo sjeté a že nebyl tento přechod pro chodce označen alespoň svislou dopravní značkou IP6 nebo A11, dospěl krajský soud k závěru, že u žalobce nelze shledat zavinění u posuzovaného přestupku (není dána subjektivní stránka přestupku). Jinak řečeno, žalobce, který za popsaného stavu dopravního značení započal předjížděcí manévry nákladního vozidla autoškoly, nemohl v dostatečném předstihu předjímat, že bezprostředně na podélnou čáru přerušovanou, umožňující mu předjíždění, bude navazovat sjetá vodorovná dopravní značka vyznačující přechod pro chodce č. V 7, zvláště když za tohoto stavu vodorovného dopravního značení nebyl ani opatřen svislým dopravním značením, ač by to bylo přinejmenším velmi vhodné. Krajský soud proto opodstatněně dospěl k závěru, že u žalobce nebylo dáno zavinění ani ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu ust. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích. Tento správním soudem vyslovený právní názor nelze považovat za nepřezkoumatelný ani za nesprávný.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že by se krajský soud při svém rozhodování nezabýval aplikací ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Neshledal-li krajský soud za předestřené skutkové stavu věci u žalobce zavinění, bylo by přepjatým formalismem, aby Nejvyšší správní soud trval na posouzení jednání žalobce - spočívající v dokončení předjížděcího manévru nákladního vozidla autoškoly na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním i z pohledu ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Tedy aby vážil následek sankcionizovaného jednání žalobce možným jednáním jiným. Například „bezprostředním návratem“ do svého jízdního pruhu ještě před přechodem pro chodce v okamžiku, kdy zjistil, že vodorovné dopravní značení, které mu umožňovalo předjíždět, bylo zakončeno přechodem pro chodce (bezprostředně před křižovatkou Polská-Domovina), a nikoliv např. dopravní značkou č. V 1a (podélná čára souvislá), což by mohlo mít za následek např. kolizi s předjížděným vozidlem, či s následkem jiným.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, ani není založen na jiné vadě řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Neshledal ani to, že by se krajský soud neřídil závazným

právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v předchozím zrušujícím rozsudku.

Na vysloveném závěru krajského soudu o nenaplnění subjektivní stránky posuzovaného přestupku u žalobce nemůže nic změnit ani okolnost, pokud krajský soud výslovně „nedefinoval“ termín „protichůdnosti dopravního značení“ v místě přestupku. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu lze však dostatečně určitě dovodit, že ona protichůdnost, lépe vyjádřeno „nesrovnalost či nevhodnost dopravního značení“, spočívala v tom, že na určitý úsek komunikace v místě spáchání přestupku – konkrétně část „bezprostředně před přechodem“ pro chodce (i křižovatkou) dopadal jak zákaz předjíždění (č. V 7), tak i možnost předjíždění, neboť současně byl tento stejný úsek komunikace (bezprostředně před přechodem) opatřen i vodorovnou dopravní značkou – podélnou čarou přerušovanou, oddělující jízdní pruhy, která toto předjíždění umožňovala, resp. jej nevylučovala. Je při tom třeba vzít v úvahu, že i pro výklad významu dopravního značení včetně vodorovného platí pravidlo zakotvené v ust. čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 2 odst. 4 Ústavy. Obě dopravní značení (č. V 2a i V 2b) umožňovaly žalobci zahájit předjížděcí manévry. Uvedené platí tím spíše, že navazující vodorovné značení přechodu pro chodce č. V 7 bylo sjeté a že za tohoto stavu dopravního označení nebyl tento přechod opatřen i svislou dopravní značkou (alespoň č. IP6). Nadto se přechod nacházel před křižovatkou. Vyslovený právní názor krajského soudu o absenci zavinění u žalobce tak není nejen nepřezkoumatelný, ale ve světle zjištěného skutkového stavu věci je i věcně správný.

Priléhavé není ani až v kasační stížnosti stěžovatelem předestřené tvrzení, že byl žalobce ve smyslu významu vodorovné dopravní značky č. V 2b upozorňován na „budoucí místo vyžadující zvýšenou pozornost řidiče“ (zde přechod pro chodce). Správnímu soudu totiž nebylo jakkoliv doloženo a prokázáno, že by komunikace mezi inkriminovanými přechody pro chodce na ulici Polská byla opatřena právě vodorovnou dopravní značkou č. V 2b, ani že by v témže místě (v délce cca 100 m mezi přechody) došlo k navázání tohoto vodorovného dopravního značení (V 2b) na předchozí značení V 2a, které by dovozované zvýšení pozornosti u žalobce mohlo skutečně vyvolat a tak případně i založit jeho zavinění. V kontextu uvedeného nelze pominout, že ve správním spise nebyla založena a obsažena žádná fotodokumentace místa spáchání přestupku s vyobrazeným dopravním značením. Nadto stěžovatel správnímu soudu sám předestírá, že by bylo bez významu nynější ohledání místa přestupku, neboť původní dopravní značení je od doby spáchání přestupku (2007) již přemalováno. Shodné je i sdělení Policie České republiky, Dopravní inspektorát Olomouc, ze dne 18. 12. 2013 (č. l. 114).

Jinými slovy vyjádřeno, nebylo-li ve správním řízení či v řízení před správním soudem jednoznačně prokázáno a podloženo důkazy, že na sporném úseku komunikace bylo právě značení č. V 2b, které na posuzovaném úseku mělo mít podle stěžovatele právě výstražný význam [např. při přechodu ze značení č. V 2a na č. V 2b (před nepřehledným úsekem komunikace a v předpokládané délce či před přechodem pro chodce), popřípadě při přechodu ze značení č. V 2b na č. V 1a, avšak nikoliv v celé délce 100 m mezi přechody pro chodce], nelze nyní bez dalšího dovozovat, že toto vodorovné dopravní značení bylo jednoznačné (prosté rozporů), které by zakládalo zavinění žalobce ve vztahu ke spáchání přestupku. Nelze opodstatněně ani dovozovat, že si žalobce musel být dostatečně vědom

toho, že vodorovné dopravní značení podélnou přerušovanou čarou mělo mít právě výstražný význam nebo že by vylučovalo předjíždění pomalu jedoucího vozidla – zde nákladního vozidla autoškoly. V této souvislosti nelze ponechat stranou ani zásadu platnou i pro přestupkové řízení (in dubio pro reo), která vyjadřuje, že nelze-li odstranit pochybnosti, jež se týkají viny přestupce, je třeba rozhodnout pro něho příznivěji.

Stěžovatel se mylí v tom, že krajský soud v rozporu se zákonem nedostál své povinnosti zakotvené v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., když doplnil skutkový stav věci zjištěný správními orgány po téměř 8 letech od spáchání přestupku žalobcem (tedy, že v rozporu se zákonem nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu). Je tomu tak proto, že krajskému soudu, jako správnímu soudu, náleží ve smyslu zásady plné jurisdikce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1275/2007) oprávnění doplnit skutkový stav věci, je-li to navrhováno a zjistí-li, že skutkový stav zjištěný správními orgány je v napadené otázce nedostatečný. Tak tomu bylo právě i v této věci. Skutečnost, že otázce zavinění žalobce ve vztahu k přestupku nevěnovaly správní orgány obou stupňů patřičnou pozornost, nelze v žádném případě přičítat a vytýkat žalobci, ani jej v tomto směru omezovat, co do rozsahu možných žalobních bodů, jimiž napadá zákonnost rozhodnutí žalovaného. Pokud pak krajský soud doplnil řízení, jak mu ostatně ukládal i předchozí zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012 - 26, nepostupoval v rozporu s ust. § 75 s. ř. s., jak mylně dovozuje stěžovatel. Je tomu tak i proto, že správním soudem prováděné dokazování musí vždy směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží). Těmto požadavkům krajský soud vyhověl. Nepřípadné je i tvrzení stěžovatele, že neměl možnost se vyslovit ve správním řízení k otázce zavinění žalobce, resp. okolnostem, z nichž bylo možno dovozovat zavinění žalobce (mj. i k dopravnímu značení v místě spáchání přestupku). Správní orgán je podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je potom správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V tomto smyslu se měl proto jak stěžovatel, tak i správní orgán prvního stupně dostatečně věnovat i právní otázce zavinění žalobce a skutkovým okolnostem, od nichž lze zavinění dovozovat nebo vyloučit. Uvedený důvod kasační stížnosti proto nemůže obstát.

Důvodná není ani stížnostní námitka, že krajský soud nesprávně vyhodnotil skutkový stav věci v otázce, zda bylo dopravní značení v místě spáchání přestupku sjeté, matoucí a protichůdné, zejm. pokud vzal za základ svého zjištění výpověď svědka Ing. N., který byl podle stěžovatele s žalobcem evidentně smluven.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti předesílá, že mu nepřisluší posuzovat domněnky či spekulace stěžovatele o věrohodnosti výpovědi svědka provedené krajským soudem. Pakliže měl stěžovatel za to, že se svědek dopustil křivé výpovědi, měl se v tomto směru obrátit na příslušné orgány. Nejvyšší správní soud nemá důvodu pochybovat o věrohodnosti resp. pravdivosti podané svědecké výpovědi, resp. jejího hodnocení ze strany krajského soudu. Je tomu tak proto, že ze strany stěžovatele nebyly ani krajskému soudu,

ani nyní Nejvyššímu správnímu soudu předestřeny a navrženy žádné důkazy, které by vyvracely skutečnosti, jež byly obsahem výpovědi svědka Ing. N. (o stavu dopravního značení v místě přestupku). Rozdílné závěry nelze dovodit ani z obsahu předloženého správního spisu a důkazů provedených před správními orgány. Je pak i logické, že svědek vypovídal tak, jak vypovídal, když obsah jeho svědectví odpovídal stanovisku svědka ze dne 10. 8. 2009, podaného z titulu funkce tehdejšího vedoucího dopravního inspektorátu Policie České republiky Olomouc. Naopak, pokud by svědecká výpověď předchozímu stanovisku neodpovídala, činilo by to svědeckou výpověď nevěrohodnou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel správnímu soudu nepředložil žádné důkazy, které by obsah výpovědi svědka zpochybnil, snížily jeho důkazní sílu a věrohodnost, a takové důkazy nejsou ani obsahem správního spisu, nelze nyní účinně vytýkat krajskému soudu, jenž z této svědecké výpovědi vyšel. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani nynější tvrzení stěžovatele, že krajský soud měl v této otázce spíše vyslechnout „příslušného dopravního inženýra“ (bez bližšího upřesnění), případně, že měl v otázce dopravního značení v místě přestupku vyjít z nedoloženého písemného stanoviska Policie České republiky podaného ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Nelze proto za daného skutkového stavu věci ze strany stěžovatele oprávněně dovozovat, že u žalobce byla naplněna subjektivní stránka přestupku ve formě vědomé nedbalosti, jak nyní předestírá ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud je naopak v tomto směru ve shodě s názorem krajského soudu, že žalobce nemohl v dostatečném předstihu předjímat, že na vodorovné dopravní značení v místě spáchání přestupku, které mu umožňovalo předjíždět, bude bezprostředně navazovat přechod pro chodce, jehož vodorovné dopravní značení bylo v inkriminovanou dobu nadto sjeté a tento nebyl ani označen svislou dopravní značkou např. IP6. Žalobce proto nelze činit odpovědným za zavinění předmětného přestupku, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jak přílehavě dovodil krajský soud.

Opodstatněná není rovněž ani výtká stěžovatele, že se krajský soud ve svém rozsudku opírá o vodorovné dopravní značení „Podélná čára přerušovaná č. V 2“, které ve skutečnosti neexistuje, resp. že existuje pouze ve dvou verzích (v podobě V 2a a V 2b). Je tomu tak proto, že se podélná čára přerušovaná vyskytuje ve skutečnosti ve 3 podobách - č. V 2a, V 2b a V 2c (dvojitá podélná čára přerušovaná - viz. vyhláška Ministerstva dopravy a spojů z 10. 1. 2001, č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích). Všem těmto značkám je společné, že oddělují jízdní pruhy a při dodržení příslušných ustanovení vyplývajících z obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích umožňují předjíždění. Nejvyššímu správnímu soudu, i přes tento dílčí nedostatek v terminologickém označení podélné čáry přerušované, ale nečiní potíže dovodit, že použitou zkratkou (V2) měl krajský soud na mysli právě „Podélnou čáru přerušovanou“ (ať již č. V 2a nebo č. V 2b), které se (obě) smí předjíždět.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost Krajského úřadu Olomouckého kraje proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2015, č. j. 58 A 26/2012 – 140, není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl úspěch v řízení o kasační stížnosti, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný (stěžovatel) ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, které mu vznikly v podobě nákladů na zastoupení Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou před Nejvyšším správním soudem. Náklady se sestávají z odměny za zastoupení (1 úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) v celkové výši 3.100 Kč, spočívající v podání ve věci samé [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za 1 úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a z k tomu se vztahující 21% daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, které tak činí celkem částku ve výši 4.114 Kč, jež je splatná k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu